Usnesení

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce A. F., zastoupeného JUDr. Martinem Alešem, advokátem v Plzni, Houškova 30, 326 00 Plzeň, proti žalovanému Finančnímu úřadu v Plzni, nám. Českých bratří 8, 306 16 Plzeň, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2003, čj. 66776/03/138942/1695, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 10. 2003, čj. 30 Ca 55/2003-38,

takto:

I. **Kasační stížnost se odmítá.**

II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

III. **Ustanovenému advokátovi JUDr. Martinovi Alešovi se určuje odměna za zastoupení ve výši 2558,50 Kč. Odměna bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.**

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 27. 2. 2003, čj. 66776/03/138942/1695, žalovaný zamítl námitky žalobce podané proti exekučnímu příkazu ze dne 24. 1. 2003, čj. 17823/03/138942/1695. Toto rozhodnutí žalobce napadl žalobou u Krajského soudu v Plzni, který ji rozsudkem ze dne 22. 10. 2003, čj. 30 Ca 55/2003-38, zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění uvedl, že žalobní námitky směřovaly jednak do daňové kontroly, jednak do dodatečného vyměření daně. Tyto výtky mohly být právně významné pouze v řízení o přezkum rozhodnutí Finančního ředitelství v Plzni, kterými byla dne 26. 6. 2002 zamítnuta odvolání proti dodatečným platebním výměrům. Ve stadiu vymáhání daňových nedoplatků postupem podle § 73 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále též „daňový řád“, „d. ř.“) již takové námitky nejsou právně relevantní.

Citovaný rozsudek žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl kasační stížností. Tvrdil, že daňové řízení, jehož výsledkem bylo vydání dodatečných platebních výměrů, které jsou předmětem daňové exekuce, nebylo řádně zahájeno a vedeno. Stěžovatel se totiž s ohledem na svůj zdravotní stav daňového řízení nemohl účastnit. Dále tvrdil, že se krajský soud nevypořádal s jeho žalobními námitkami, zejména upozorněním na trestný čin ublížení na zdraví ředitele žalovaného. Dále poukázal na prodlevu mezi rozhodnutím Finančního ředitelství v Plzni ze dne 26. 6. 2002 a exekučním příkazem ze dne 24. 1. 2003, která mu znemožnila podat žalobu již proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Plzni.

Ustanovený advokát stěžovatele ve stanovené měsíční lhůtě (§ 106 odst. 3 s. ř. s.) kasační stížnost doplnil. Namítl vadu řízení spočívající v tom, že při zjišťování skutkového stavu byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí pro tuto důvodně namítanou vadu zrušit. Zopakoval argumenty stěžovatele a navíc namítl, že dodatečné daňové výměry neobsahovaly dostatečnou specifikaci užitých pomůcek a jsou tedy nepřezkoumatelné. Správce daně stěžovatelovi také měl podle § 10 odst. 2 daňového řádu ustanovit zástupce, který by všechny podklady požadované při daňové kontrole předložil.

Takovou kasační stížnost nelze věcně projednat a bylo třeba ji odmítnout.

Kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení domáhá zrušení soudního rozhodnutí. S výjimkami stanovenými soudním řádem správním je tato stížnost přípustná proti každému takovému rozhodnutí. Jednu ze zmiňovaných výjimek obsahuje i § 104 odst. 2 s. ř. s., který stanoví, že nepřípustná je kasační stížnost, která se opírá jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s.

Požadavek na uplatnění některého z důvodů taxativně vypočtených v § 103 odst. 1 s. ř. s. je přitom třeba vykládat v souladu se zásadou, že procesní právní úkon účastníka řízení (zde: kasační stížnost) se posuzuje podle jeho obsahu. Na jedné straně tedy sice postačí, že ze znění kasační stížnosti jsou seznatelné důvody, které zákonným kasačním důvodům odpovídají a není rozhodující, že sám stěžovatel tyto důvody jednotlivým ustanovením nepodřadil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, čj. 2 Afs 7/2003-50, publikované pod č. 161/2004 Sb. NSS). Na straně druhé ale nepostačí, jestliže stěžovatel v kasační stížnosti pouze ocituje některé z písmen § 103 odst. 1 s. ř. s., ale nekonkretizuje vady v řízení či vady v právním úsudku, jichž se soud podle stěžovatele dopustil.

V posuzované věci krajský soud přezkoumával rozhodnutí o námitkách proti exekučnímu příkazu. Námitky, které stěžovatel brojící proti rozhodnutí krajského soudu v kasační stížnosti uvedl, nemířily ale vůbec proti fázi daňového řízení týkající se vymáhání daňových nedoplatků (exekuce), ale směřovaly do samotné dříve proběhlé daňové kontroly a do řízení vyměřovacího, již před časem skončeného vydáním dodatečných platebních výměrů.

Námitkami, které stěžovatel uplatnil, by se ale soud mohl zabývat jen v řízení, kde by předmětem soudního přezkoumání byly právě ony dodatečné platební výměry. Ty však byly vydány - jak uvedeno - v červnu 2002, a stěžovatel je u správního soudu nenapadl žalobou a jejich zrušení se včas nedomáhal.

Je-li u správního soudu napadeno rozhodnutí vydané v další fázi řízení (v řízení exekučním), pak přirozeně soud může zkoumat jen samotnou existence titulu a vhodnost zvoleného způsobu exekuce, poměr výše pohledávky k ceně exekucí

postižené věci apod., navíc za podmínky, že stížnost tvrdí například, že exekuční titul neexistuje, zvolený způsob exekuce není zákonem připuštěn, že cena postižené věci je v nepoměru k výši pohledávky atp. Soud se ve fázi exekučního řízení nemůže zabývat skutečnostmi, které nastaly před vydáním vykonatelného výkazu nedoplatků, tedy v řízení vyměřovacím.

Stížní tvrzení tedy vůbec nemířila do předmětu soudního přezkumu, a to ani poté, kdy stěžovatelův advokát po výzvě soudu kasační stížnost doplnil (§ 106 odst. 3 s. ř. s.).

Byť tedy stěžovatel v doplnění kasační stížnosti namítl vadu řízení spočívající v tom, že „při zjišťování skutkového stavu byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí pro tuto důvodně namítanou vadu zrušit“, není tato námitka způsobilá být podkladem pro to, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu přezkoumal. Jde o námitku jen formální, opakující slova zákona [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], ale bez věcného obsahu, vztahující se k projednávané věci (rozhodnutí o námitkách proti exekučnímu příkazu). Pouhé zopakování zákonného textu bez věcného obsahu není důvodem kasační stížnosti.

Stížnost netvrdí, co vlastně bylo v daňové exekuci porušeno (případně která procesní ustanovení nebyla dodržena). Obecně namítané vady nemůže ani Nejvyšší správní soud na místě stěžovatele sám aktivně vyhledávat, protože vymezení rozsahu kasační stížnosti a specifikace jejích důvodů leží na stěžovateli v důsledku dispoziční zásady, která ovládá řízení o kasační stížnosti.

Stížní námitky zpochybňující vlastní daňová rozhodnutí z června 2002 se týkají jiných rozhodnutí než těch, která stěžovatel napadal žalobou (napadena byla rozhodnutí o námitkách proti exekučnímu příkazu). Takový důvod zákon nepřipouští, protože ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. normuje, že námitky kasační stížnosti se musí vztahovat k rozhodnutí, které bylo žalobou napadeno v řízení před krajským soudem. Brojí-li stěžovatel kasační stížností proti rozhodnutí jinému (dodatečným platebním výměrům), jde o jiné důvody kasační stížnosti než ty, které jsou v § 103 uvedeny. Taková kasační stížnost je nepřípustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

Z vyložených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost pro nepřípustnost odmítl [§ 104 odst. 4 s. ř. s., § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s.].

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně 24. listopadu 2004

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu